

NIỀM VUI CỦA MẸ

Hàng Bè

ên chiếc bàn ăn dài bốn thước với hai hàng ghế có lưng dựa êm ái dọc hai bên, các bác, các cụ đã được đưa vào ngồi yên vị để chuẩn bị cho bữa ăn tối hàng ngày. Các cô y tá lần lượt mang ra từng phần ăn còn nóng hổi, từ chiếc xe đẩy của nhà bếp, đặt trước mặt mỗi người. Những bác còn tự túc được, ngồi thong thả, ung dung ăn một mình. Miệng nhai nhóp nhép, có bác cười băng quơ, hiền hậu.

Những bác, những cụ tay chân yếu ớt thì được các cô y tá, điều dưỡng mang yếm dùm và gấp thức ăn đút vào miệng cho nhai từ từ. Ba cô y tá đi vòng vòng, hết giúp người này ăn, lại lau miệng, lảng xằng lo cho người khác. Có vài gia đình, người thân thường đến vào giờ ăn để phụ giúp các cô y tá, chăm sóc cho cha mẹ hay ông bà của mình.

Nhìn chung, không khí thật hoà đồng, vừa êm đềm, vui vẻ và sống động.

Đây là hoạt cảnh mỗi buổi chiều trong nhà thương dành cho người lớn tuổi, mà mỗi lần có dịp vào thăm Mẹ, Tâm vẫn thích nhìn ngắm.

Cái hoạt cảnh đầy nhân ái, tình người, đem lại sự ấm cúng trong lòng những người cao niên ở nơi đây cũng như cho con cháu của họ, đã yên lòng tin tưởng khi đưa được cha mẹ mình vào trú ngụ nơi nhà thương sáng sủa, ấm áp, đầy đủ tiện nghi này.

Mẹ Tâm vào ở đây, vậy mà trước sau cũng đã mười mấy năm.

Nhớ lại, sau lần hẹn đi hội họp với bạn hữu trong nhóm thi văn đoàn tại California, mẹ Tâm đã bị trượt chân té, đi vào hôn mê trong nhiều tuần.

Nhận được hung tin, các em của Tâm đã lập tức bay qua, lo lắng, săn sóc Mẹ trong những ngày nằm viện tại Cali.

May mắn còn có gia đình Dì Lệ Chi, là em kế của mẹ, cũng đã hết lòng chăm lo cho Mẹ, không kể ngày đêm.

Hai mươi mốt ngày chậm chạp, nặng nề trôi qua.

Các chị em Tâm, đứa nào cũng ruột gan tan nát, lòng dạ buồn thiu, đầm đìa nước mắt. Chỉ còn biết khẩn cầu, xin Ông Trên phò hộ cho Mẹ. Van vái tổ tiên, Ông bà khuất mặt che chở cho Mẹ qua khỏi cơn nguy khốn. Đâu đây, nghe ai đó nhắc tới hai chữ "phải lo dần hậu sự" cho mẹ, thì tay chân phát run, lòng đau đớn bật khóc, Mẹ thì cứ nằm thiu thiu...

Rồi một sáng trời trong xanh gió nhẹ, như một phép lạ nhiệm màu...mắt Mẹ dần dần hé mở, nhìn quanh, ngơ ngác... Trong cơn mệt mỏi, hình như Mẹ đã nhìn ra những đứa con đang ngồi dựa vào nhau, bên chân Mẹ, chẳng khác mấy chú gà xơ xác tả tơi...Mẹ mấp má môi như muốn mỉm cười... Những đứa con của mẹ trên dưới nửa đời người, mái tóc đều đã điểm sương nhưng với đôi mắt mẹ hiền vừa thức giấc, có lẽ vẫn mãi mãi là bầy trẻ thơ trong tấm lòng biển cả bao la.

Nhà thương ở Mỹ cho phép đưa Mẹ về lại Canada chữa trị tiếp.

Trên chuyến bay do công ty Bảo Hiểm Du lịch đài thọ, Mẹ nằm trong giường cứu thương, cùng với cô em út theo Mẹ không rời nửa bước.

Chiếc máy bay nhỏ cất cánh, xuyên mây đưa Mẹ từ vùng trời Nam Cali qua tới miền Cực Bắc, rồi vượt biên giới, mang Mẹ về đến Montreal của xứ lạnh tình nồng, nơi Mẹ đã chọn làm quê hương thứ hai sau ngày bỏ nước ra đi.

Cũng từ ngày đó, như được đón nhận ân sủng của Phật, Trời, qua lời cầu nguyện thiết tha chân thành của người thân khắp nơi, Mẹ đã được hồi sinh.

Mẹ đã trở về nhân gian cùng với con cháu, tiếp nối cuộc sống an vui và nhìn cháu chắt lớn lên cùng với tương lai rạng rỡ.

Cũng có lúc Tâm nghĩ, phải chăng Mẹ chưa hết nợ với trần gian, biết đâu trong giấc ngủ dài vừa qua, Mẹ đã gặp Ba và đã cất lên tiếng hát dạo Ba nơi cửu tuyền "*hãy chờ em anh nhé*"; và đâu đó, Ba đang nhàn du miền Tiên Cảnh, vì xót thương bầy con ở dương thế mà Ba cũng tự thì thầm với Mẹ...

"em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé..."

Số mẹ phải đi “tham quan” lòng vòng, chuyển qua chuyển lại hai ba nhà thương. Cuối cùng Mẹ dừng chân tại Hopital Chinois.

Đây là một trung tâm chăm sóc dài hạn cho cho những người Á đông lớn tuổi, thiếu sức khoẻ, không tự túc được sau một thời gian bệnh nặng.

Phòng của Mẹ, nằm ở tầng ba, có cửa sổ lớn trông ra Toà Đô Chánh, cây xanh bóng mát, dưới đường xe cộ qua lại rộn rịp suốt ngày, tạo một không khí sinh động, vui vẻ, Mẹ rất thích.

Nơi đây lại gần Phố Tàu, rất tiện lợi cho gia đình, thỉnh thoảng đưa Mẹ đi chơi.

Đời sống của mẹ xem ra vẫn được thư thái; mỗi buổi sáng, sau bữa ăn điểm tâm, Mẹ thường đi thiền hành trong hành lang trước khi trở về phòng nghỉ ngơi rồi đọc sách báo và làm thơ...

Trong ngày, Mẹ còn dành thì giờ thăm hỏi những cụ yếu mệt, không ra ngoài phòng được. Ở đây, Mẹ xem những người bạn đồng viện như những người thân, cần chăm sóc giúp đỡ lẫn nhau.

Mẹ còn đủ khoẻ để tham gia những giờ thể dục hay những buổi sinh hoạt ngoài trời do nhà thương tổ chức.

Ôi chao, Mẹ vốn ưa tiêu tiền, nên tha hồ sai con cháu đi mua quà cáp, để nay biếu cho người này, mai "thân tặng" người khác, hoài hoài... Lúc nào trong đầu mẹ cũng nghĩ ra được chuyện phải mua cái gì đó, cho ai đó!

Những lúc nhìn mẹ tươi vui ngồi góit từng gói bánh nhỏ, từng gói quýt, nho, lén dúit vào tay các bác bạn già, Tâm có cảm tưởng như mẹ mình còn trong lứa tuổi hoa niên, đang sống với bạn bè cùng lớp, hay dấm dúit ăn vụng sau lưng thầy.

Tâm cũng nhớ về những ngày tháng cũ, Mẹ được "trời cho đầy đủ", thường hay ngồi gói ghém những bao quà, có chị em Tâm xúm xít vây quanh, để đem phân phát cho kẻ khó khăn trong các mùa lễ hội.

Tâm cũng nhớ hoài những ngày cuối năm, mẹ luôn lo quà Tết biếu cho các bác. Còn Tâm, cả ngày đạp xe đạp đi làm "kẻ giao hàng" cho mẹ.

Cái thuở! Sao mà vui sướng quá. Ký ức, không bao giờ phai!

Thôi, vậy là từ đây, nhờ những niềm vui nhỏ nhỏ đó, mẹ ưng ý ở lại đây rồi. Mẹ không đòi đi đâu nữa hết!!!

Chả bù với những ngày mới nhập viện, mẹ sùi sụt tỉ tê cả ngày. Mẹ làm giận làm hờn, bỏ ăn biếng uống.

Làm sao quên được. Sau lần nằm bệnh viện ở Cali, sức khỏe của Mẹ không thể nào hồi phục, kể từ lúc ấy mẹ cần phải được bác sĩ, y tá chăm sóc cận kề, đêm ngày, ngay tại nhà thương.

Cô em Út thương xót mẹ phải nằm trong viện cô đơn, lằng xằng lo sửa chữa lại nhà cửa cho hợp với nhu cầu người bệnh lớn tuổi. Sửa nhà xong, Cô hí ha hí hửng đưa mẹ về cận kề bên cạnh để tự tay chăm sóc mẹ cho an lòng.

Vậy mà hỡi ơi, Cô Út đâu thể nào chăm mẹ được suốt ngày lẫn đêm. Rồi một lần, mẹ bị té, lại phải chở vào nhà thương cứu cấp. Thật là quá nguy hiểm cho đời sống của người mẹ già!

Thế là, hội đồng bác sĩ không cho đón mẹ về nhà nữa.

Sau những ngày tháng cô Út buồn hiu vì không được toại ý lo săn sóc cho mẹ già bên cạnh, sau những ngày tháng mấy chị em buồn đứt ruột vì phải để mẹ vào Viện dưỡng lão, may sao, nhờ ơn trên, lòng mẹ đã vui trở lại...

Và cũng từ đó Mẹ tìm lại niềm vui trong sách vở, thơ văn xướng họa với bạn bè gần xa.

Năm tháng qua đi.

Hàng năm mấy lần vượt đại dương về thăm mẹ.

Leo lên máy bay, bỏ lại hết sau lưng. Chỉ nghĩ về mẹ và những ngày sắp tới được sống gần mẹ, được ôm mẹ mà thôi.

Vùng mây trắng bao la đưa Tâm vào cõi êm đềm với chiếc gối bông mềm của Mẹ, với chiếc chăn ấm áp Mẹ phủ nhẹ lên người khi Tâm nằm sà xuống giường mẹ, thiếp đi sau chuyến bay dài mệt mỏi nửa ngày, nửa đêm. Trong cơn buồn ngủ thiu thiu, Tâm thấy Mẹ đi tới đi lui trong phòng, có khi dừng lại, kéo tấm chăn cho thẳng, vuốt vuốt mấy sợi tóc cứng đầu nằm hỗn loạn, vương ngang trên vầng trán bắt đầu có những nếp nhăn không chờ, không đợi của Tâm.

Tâm mơ màng nhớ lại những năm trước đây được may mắn ở gần Mẹ hơn. Nhớ những đêm chủ nhật không làm việc, về nhà một mình thì buồn vì con ở quá xa, cách tới hai đại dương. Tâm thường hay ở lại tâm tình với Mẹ thật khuya trong bệnh viện, để nghe Mẹ đọc thơ. Những vần thơ Mẹ tưởng nhớ Ba, thiết là da diết. Những đêm trắng sáng, mẹ con ngồi bên cửa sổ, kể chuyện đời xưa, nhắc lại chuyện thuở nào đâu trong dĩ vãng, thấy xa lơ, xa lắc mà sao gần gũi.

Qua chuyến bay dài, Tâm mừng vì còn dư thì giờ, hy vọng về đến bệnh viện trước buổi ăn chiều của Mẹ.

Gọi taxi chở thẳng về bệnh viện, gần xít, có xa gì đâu. Ngày xưa, mấy em thường lên phi trường chờ đợi đón Tâm. Làm mất nhiều thì giờ của tụi nó. Lại thêm Cô Ba lâu lâu nổi hứng còn mua hoa “đón tiếp”. Thôi, Tâm xin được miễn hết!

Kéo chiếc valise vào thang máy lên tới lầu ba. Phòng ăn lao xao rộn ràng trong giờ cơm chiều, Mẹ ngồi đó, vẫn luôn chỗ cũ, ngay đầu chiếc bàn dài bốn thước. Mẹ mãi mê nói chuyện với "bà bạn hàng xóm", không nhìn thấy Tâm.

Cất vội valise vào phòng, Tâm rửa tay và ra với Mẹ.

Đột nhiên Mẹ đứng lên. Mừng rỡ, Tâm bước nhanh, nhưng kìa, hình như Mẹ không nhìn thấy Tâm...

Mẹ thông thả đi quanh bàn ăn, cúi xuống đút cho bác này muỗng cháo, cầm khăn lau quanh miệng cho bác kia, kéo ngay ngắn lại cái khăn ăn, vỗ về một bác khác.

Rồi mẹ mỉm cười ... hiền hoà ...

Mẹ như một bà tiên dịu dàng!

Là đó, một trong những Niềm Vui của Mẹ.

.....

Cái thế giới an bình, ấm áp đó, của Mẹ... nay còn đâu!

Hàng Bè

05/2017